

Julia Heaberlin

Black-Eyed
Susans

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Er zijn tweeëndertig uur van mijn leven kwijt.

Mijn beste vriendin, Lydia, zegt dat ik me die uren moet voorstellen als oude kleren achter in een donkere kast. Ogen dichtdoen. Deur openmaken. Dingen verplaatsen. Zoeken.

De dingen die ik me wél herinner, zou ik liever niet meer weten. Vier sproeten. Ogen die niet zwart zijn, maar blauw, wijd open, vijf centimeter van de mijne af. Insecten die aan een gladde, zachte wang knagen. Het geknars van de aarde tussen mijn tanden. Die gedeelten herinner ik me.

Het is mijn zeventiende verjaardag en de kaarsjes op mijn taart branden.

De vlammetjes wuiven dat ik moet opschieten. Ik denk aan de Susans, die in ijskoude metalen laden liggen. Aan hoe ik blijf schrobben en schrobben maar hun geur niet weg kan spoelen, hoe vaak ik ook onder de douche ga.

Wees blij.

Doe een wens.

Ik plak een glimlach op en concentreer me. Iedereen in deze kamer houdt van me en wil dat ik weer thuis ben.

Hopend op diezelfde oude Tessie.

Zorg dat ik het me nooit zal herinneren.

Ik doe mijn ogen dicht en blaas.

Deel één

Tessa en Tessie

Mijn moeder die me slachtte,
mijn vader die me at,
mijn zusje, lief Marleentje,
die zocht er al mijn beentjes
en legde ze in een zijden doek
al onder de jeneverboom.
Kiewiet, kiewiet, kiewiet,
wat een mooie vogel ben ik!

– Tessie, tien jaar, die haar opa hardop voorleest uit
'De jeneverboom', 1988

Tessa, heden

Zo goed en zo kwaad als het gaat loop ik over het kronkelpad naar mijn kindertijd.

Het huis staat schots en scheef op de top van een heuvel, alsof een kind het heeft gemaakt van blokken en wc-rolletjes. De schoorsteen staat scheef in een komische richting en torentjes steken schuin aan weerszijden uit, als raketten die op het punt staan te worden afgeschoten. Op zomeravonden sliep ik vroeger in één ervan en dan deed ik net of ik door de ruimte vloog.

Vaker dan mijn broertje leuk vond was ik uit een van de ramen op het dak geklommen en dan schoof ik mijn strijdlustige knieën steeds een stukje verder over de dakpannen naar de V-vormige punt, waarbij ik scherpe waterspuwers en raamkozijnen vastgreep om mijn evenwicht te bewaren. Op de top leunde ik tegen de krullerige reling en keek naar het vlakke, eindeloze landschap van Texas en de sterren van mijn koninkrijk. Ik speelde voor de nachtvogels op mijn piccolo. De lucht ruiste door mijn dunne, witkatoenen nachthemd alsof ik als een vreemde duif boven op een kasteel was neergestreken. Het klinkt als een sprookje en dat was het ook.

Mijn opa maakte zijn thuis van dit gekke sprookjeshuis op het platteland, maar hij bouwde het voor mijn broer Bobby en mij. Het was niet enorm groot, maar ik heb nog altijd geen idee hoe hij het zich kon veroorloven. Hij gaf ieder van ons een torentje, een plek waar we ons konden verschuilen voor de wereld als we weg wilden glippen. Het was zijn grootse gebaar, ons persoonlijke Disney World, om het feit te compenseren dat onze moeder dood was.

Oma probeerde kort na opa's dood het huis kwijt te raken, maar het werd pas jaren later verkocht, toen zij al onder de grond lag, tussen hem en hun dochter in. Niemand wilde het hebben. Het was vreemd, zeiden de mensen. Vervloekt. Dat kwam door hun lelijke woorden.

Nadat ik was gevonden werd het huis in alle kranten uitgesmeerd en was het overal op tv te zien. De plaatselijke kranten doopten het 'kasteel van Grim'. Ik heb nooit geweten of dat een typefout was. Texanen spellen de dingen anders. Zo gebruiken we niet altijd de juiste achtervoegsels.

Mensen fluisterden dat mijn grootvader vast iets te maken had met mijn verdwijning, met de moord op alle Susans, vanwege zijn buitenissige huis. 'Schimmen van Michael Jackson en zijn Neverland Ranch,' mompelden ze, ook al werd iets meer dan een jaar later een man ter dood veroordeeld voor de misdrijven. Dat waren dezelfde mensen die elk jaar met Kerstmis tot de voordeur waren gereden zodat hun kinderen zich konden vergapen aan het verlichte huisje van peperkoek, en een zuurstok uit de mand op de veranda konden grissen.

Ik druk op de bel. Die klinkt niet meer als *Ride of the Valkyries*. Ik weet niet wat ik moet verwachten, dus ben ik enigszins verrast als het oudere stel dat opendoet ervoor gemaakt lijkt om hier te wonen. De plumpe, sleetse huissloof met de doek om haar hoofd, de scherpe neus en de ragebol in haar hand doet me denken aan Vrouw Holle.

Ik stamel mijn verzoek. Er verschijnt onmiddellijk een glimp van herkenning bij de vrouw, een iets mildere trek om haar mond. Ze bespeurt het kleine, halvemaanvormige litteken onder mijn ogen. De ogen van de vrouw zeggen *arm klein meisje*, al is het achttien jaar geleden en heb ik nu zelf een meisje.

'Ik ben Bessie Wermuth,' zegt ze, 'en dit is mijn man, Herb. Kom binnen, liefje.' Herb knijpt zijn ogen toe en leunt op zijn stok. Argwanend, merk ik. Ik neem het hem niet kwalijk. Ik ben een onbekende, al weet hij precies wie ik ben. Dat weet iedereen binnen een straal van achthonderd kilometer. Ik ben

het Cartwright-meisje dat vroeger met een gewurgde studente en een hoop menselijke botten werd gedumpt voorbij Highway 10, op een verlaten stuk akker bij het erf van Jenkins.

Ik ben de ster van de schreeuwende koppen in de roddelbladen en van de spookverhalen rond het kampvuur.

Ik ben een van de vier Susans. De geluksvogel.

‘Het duurt maar een paar minuten,’ beloof ik.

Meneer Wermuth fronst, maar mevrouw Wermuth zegt: ‘Ja, natuurlijk.’

Het is duidelijk dat zij de beslissingen neemt over alle belangrijke zaken, zoals de hoogte van het gras en wat ze aanmoeten met een roodharige zwerfster die is gekust door het kwaad en nu bij hen op de stoep staat met de vraag of ze binnen mag komen.

‘We kunnen niet met je mee naar beneden,’ moppert de man terwijl hij de deur wijd openzwaait.

‘We zijn daar geen van beiden erg vaak geweest sinds we hier zijn komen wonen,’ zegt mevrouw Wermuth haastig. ‘Misschien één keer per jaar. Het is er vochtig. En er is een tree kapot. Een gebroken heup kan ons allebei de das omdoen. Als je op deze leeftijd ook maar iets kleins breekt, sta je binnen dertig dagen voor de paarlen hemelpoort. Als je niet dood wilt, zet dan geen voet in een ziekenhuis na je vijftenzestigste.’

Terwijl ze die sombere uitspraak doet, sta ik als versteend in de grote kamer, overspoeld door herinneringen, op zoek naar dingen die er niet meer zijn. De totempaal die Bobby en ik tijdens een zomer zaagden en uitsneden zonder enig toezicht, met slechts één ritje naar de Eerste Hulp. Opa’s schilderij van een kleine muis die in een zakdoekjeszeilboot over een kolkende, dampende oceaan voer.

Nu hangt er op die plek een Thomas Kinkade. De kamer wordt bevolkt door twee bloemetjesbanken en een duizelingwekkend aantal snuisterijen die op planken staan gepropt en in toonkastjes zijn gestouwd. Duitse bierpullen en wandelstokken, een poppenset van *Little Women*, kristallen vlinders en

kickers, minstens vijftig Engelse theekopjes met tere randjes, een porseleinen clown met één zwarte traan die omlaagrolt. Ik vermoed dat ze zich allemaal afvragen hoe ze in godsnaam in dezelfde buurt zijn beland.

Het getik werkt troostend. Er hangen tien antieke klokken aan één wand en twee daarvan hebben zwiepende kattenstaarten, die volmaakt gelijktijdig bewegen.

Ik snap waarom mevrouw Wermuth ons huis heeft gekozen. Op haar eigen manier is ze een van ons.

‘Daar gaan we dan,’ zegt ze. Ik volg haar gehoorzaam, laverend door een doorgang die bij de woonkamer vandaan kronkelt. Vroeger kon ik in het pikkedonker op mijn rolschaatsen de bochten nemen. Ze knipt lichtschakelaars aan terwijl we verdergaan en opeens heb ik het gevoel dat ik naar mijn doodskamer loop.

‘Op tv zeggen ze dat de executie over een paar maanden is.’ Ik schrik op. Dat is precies waar mijn gedachten naartoe dwaalden. De krakerige mannenstem achter me is van meneer Wermuth, vol sigarettenrook.

Ik wacht even en slik de brok in mijn keel weg terwijl ik wacht tot hij vraagt of ik van plan ben om op de voorste rij te gaan zitten kijken hoe mijn aanvaller zijn laatste ademteug neemt. In plaats daarvan klopt hij me onbeholpen op mijn schouder. ‘Ik zou niet gaan. Geef hem verdomme niet één seconde extra.’

Ik heb me in Herb vergist. Het zou niet de eerste keer zijn dat ik me vergis, en ook niet de laatste.

Ik stoot mijn hoofd tegen een abrupte kromming van de wand, omdat ik nog steeds naar Herb toe gedraaid ben. ‘Het gaat wel,’ zeg ik snel tegen mevrouw Wermuth. Ze tilt haar hand op, maar aarzelt om mijn schrijnende wang aan te raken, want die zit net te dicht bij het litteken, het blijvende merkteken van een granaat in een ring die aan een skeletachtige vinger bungelde. Een cadeau van een Susan die niet wilde dat ik haar ooit zou vergeten. Ik duw de hand van mevrouw Wermuth zachtjes weg. ‘Ik was vergeten dat die bocht zo snel kwam.’

‘Gek klotehuis,’ mompelt Herb. ‘Wat is er in godsnaam mis mee om in St. Pete te wonen?’ Hij lijkt geen antwoord te verwachten. De plek op mijn wang begint te zeuren en mijn litteken echoot, een piepklein *ping, ping, ping*.

De gang komt tot rust in een rechte lijn. Aan het eind een doodgewone deur. Mevrouw Wermuth haalt een looper uit haar schortzak en draait hem gemakkelijk om in het slot. Vroeger waren er vijftientig van die sleutels, allemaal precies hetzelfde, die elke deur in huis konden openmaken. Een vreemd stukje praktisch inzicht van mijn opa.

Een kille tocht komt ons tegemoet. Ik ruik zowel stervende als groeiende dingen. Ik krijg mijn eerste echte twijfelmoment sinds ik een uur geleden van huis ging. Mevrouw Wermuth steekt haar hand omhoog en trekt aan een stuk vliegertouw dat boven haar hoofd bungelt. Het kale, stoffige peertje gaat flakkerend aan.

‘Neem deze maar.’ Meneer Wermuth duwt de kleine Maglite uit zijn zak tegen me aan. ‘Die heb ik altijd bij me om te lezen. Weet je waar de hoofdschakelaar zit?’

‘Ja,’ zeg ik automatisch. ‘Precies onderaan.’

‘Pas op voor de zestiende tree,’ waarschuwt mevrouw Wermuth. ‘Een of ander beest heeft er een gat in geknaagd. Ik tel altijd als ik naar beneden ga. Blijf maar zolang als je wilt. Ik denk dat ik even een kopje thee voor ons allemaal ga zetten en dan kun je straks iets over de geschiedenis van het huis vertellen. Dat zouden we allebei fascinerend vinden. Hè, Herb?’ Herb bromt. Hij denkt aan een klein wit balletje dat hij tweehonderd meter in de diepblauwe zee van Florida wil slaan.

Ik aarzel op de tweede tree en draai onzeker mijn hoofd om. Als iemand deze deur dichtdoet, word ik de komende honderd jaar niet gevonden. Ik heb er nooit aan getwijfeld dat de dood nog steeds graag korte metten wil maken met een bepaald zestienjarig meisje.

Mevrouw Wermuth maakt een kleine, gekke wuivende be-

weging. 'Ik hoop dat je vindt waar je naar op zoek bent. Het zal wel belangrijk zijn.'

Als dit een openingszet is, ga ik er niet op in.

Ik daal luidruchtig af, als een kind, en spring over tree zestien heen. Onderaan trek ik aan nog een bungelend touwtje, waardoor de ruimte meteen in een hard, fluorescerend licht baadt.

Het verlicht een lege tombe. Vroeger was dit een plek waar dingen werden geboren, waar ezels met halfvoltooide schilderijen stonden en vreemde, angstaanjagende gereedschappen aan geperforeerde borden hingen, waar aan één kant een met een gordijn afgeschermd doka wachtte om foto's tot leven te wekken en paspoppen feestjes gaven in de hoeken. Bobby en ik zwoeren meer dan eens dat we ze zagen bewegen.

In een stapel oude kisten lagen belachelijke, deftige antieke hoeden die in vloeipapier waren gewikkeld, en mijn oma's trouwjurk met precies 3.002 pareltjes en mijn opa's uniform uit de Tweede Wereldoorlog met de bruine vlek op de mouw, waarvan Bobby en ik zeker wisten dat het bloed was. Mijn opa was lasser, boer, historicus, kunstenaar, hopman bij de padvinders, autopsiefotograaf, schutter, houtbewerker, republikein, democraat bij gebrek aan beter. Dichter. Hij kon nooit een besluit nemen en dat is precies wat mensen ook over mij zeggen.

Hij beval ons hier nooit alleen te komen en heeft nooit geweten dat we dat wel deden. Maar de verleiding was te groot. We waren vooral gefascineerd door een verboden, stoffig zwart album met daarin opa's foto's van plaatsen delict uit zijn korte carrière bij het provinciale lijkenhuis. Een huisvrouw met opengesperde ogen, wier hersenen over haar linoleum keukenvloer spetterden. Een verdronken, naakte rechter die door zijn hond op de kant werd getrokken.

Ik staar naar de schimmel die aan alle kanten gulzig over de stenen muren trekt. Het zwarte korstmos dat welig tiert in een brede scheur die over de vuile betonnen vloer zigzagt.

Niemand heeft van deze plek gehouden sinds opa dood is. Ik steek snel over naar de verste hoek, glijdend tussen de muur en

de houtskooloven die jaren geleden als slecht idee is afgevoerd. Er kruipt iets lichtvoetig over mijn enkel. Een schorpioen, een kakkerlak. Ik geef geen krimp. Er hebben ergere dingen over mijn gezicht gelopen.

Achter de meubels kan ik moeilijker zien. Ik laat het licht over de muur glijden tot ik de groezelige baksteen met het rode hart vind, erop geschilderd om mijn broer te misleiden. Hij had me een keer bespied toen ik mijn opties aan het verkennen was. Ik strijk drie keer lichtjes met mijn vinger over de randen van het hart.

Dan tel ik tien stenen naar boven vanaf het rode hart en vijf stenen verder. Te hoog voor kleine Bobby om erbij te kunnen. Ik ram de schroevendraaier uit mijn zak in de brokkelige specie en begin te wroeten. De eerste baksteen tuimelt eruit en klettert op de grond. Ik bewerk drie andere bakstenen en trek ze er een voor een uit.

Ik schijn met de zaklamp in het gat.

Draden spinrag, als spinnenkunst. Achterin een grijze, vierkante klont.

Die al zeventien jaar ligt te wachten in de crypte die ik ervoor heb gemaakt.

Tessie, 1995

‘Tessie. Luister je?’

Hij stelt stomme vragen, net als de anderen.

Ik kijk op van het tijdschrift dat open op mijn schoot ligt en dat ik handig naast me op de bank had gevonden. ‘Ik snap niet wat het ertoe doet.’

Ik sla een bladzijde om, alleen om hem te stangen. Natuurlijk weet hij dat ik niet lees.

‘Waarom ben je hier dan?’

Ik laat een zware stilte vallen. Stilte is mijn enige machtsmiddel in deze schijnvertoning van mijn therapieessies. Dan zeg ik: ‘U weet waarom. Ik ben hier omdat mijn vader dat wil.’ *Omdat ik alle anderen haatte. Omdat papa zo verdrietig is en daar kan ik niet tegen.* ‘Mijn broer zegt dat ik veranderd ben.’ *Te veel informatie. Je zou denken dat ik het wel zou leren.*

Zijn stoelpoten piepen op de hardhouten vloer terwijl hij anders gaat zitten. Klaar om toe te slaan. ‘Vind jij dat je veranderd bent?’

Zó voor de hand liggend. Vol afkeer blader ik door het tijdschrift. De pagina's zijn koud, glad en stijf. Ze ruiken naar weelig parfum. Het is zo'n tijdschrift dat vermoedelijk vol staat met magere, boze meisjes. Ik vraag me af: *Ziet die man dat als hij naar me staart?* Ik ben het afgelopen jaar negen kilo afgevalen. Het grootste deel van mijn atletiekkampioenspieren: weg. Mijn rechtervoet zit na de derde operatie in een nieuwe metalen brace. Bitterheid vult mijn longen als hete stoom. Ik haal diep adem. Mijn doel is om niets te voelen.

‘Oké,’ zegt hij. ‘Domme vraag.’ Ik weet dat hij me aandachtig

aankijkt. ‘Wat dacht je van deze: waarom heb je deze keer voor mij gekozen?’

Ik gooi het tijdschrift neer. Ik probeer eraan te denken dat hij een uitzondering maakt, waarschijnlijk om de officier van justitie een gunst te verlenen. Hij behandelt zelden tienermeisjes.

‘U hebt een wettig document getekend waarin staat dat u geen medicijnen zult voorschrijven, dat u nooit, maar dan ook nooit iets over onze sessies zult publiceren of me zonder mijn medeweten voor onderzoek zult gebruiken en dat u aan geen enkel levend wezen zult vertellen dat u de overlevende Susan behandelt. U hebt me verteld dat u geen hypnose zult gebruiken.’

‘Vertrouw je erop dat ik dat allemaal niet zal doen?’

‘Nee,’ snauw ik. ‘Maar als u het wel doet, ben ik in elk geval miljonair.’

‘We hebben nog een kwartier,’ zegt hij. ‘We kunnen die tijd gebruiken zoals jij wilt.’

‘Geweldig.’ Ik pak het tijdschrift met magere, boze meisjes op.

Tessa, heden

Twee uur nadat ik bij opa vertrek, arriveert William James Hastings III bij mijn huis, een bungalow uit de jaren twintig in Fort Worth met sombere, zwarte luiken en totaal gespeend van rondingen of tierlantijnen. Achter mijn voordeur gedijt een oerwoud van kleur en leven, maar aan de buitenkant kies ik voor anonimiteit.

Ik heb de man met de statige naam die op mijn bank plaatsneemt nog nooit ontmoet. Hij kan niet ouder zijn dan achten-twintig en is minstens één meter negentig, met lange, slungelige armen en grote handen. Zijn knieën komen tegen de salontafel aan. William James Hastings III doet me eerder denken aan een professionele pitcher in zijn hoogtijdagen dan aan een advocaat, alsof de stunteligheid van zijn lijf verdwijnt zodra hij een bal oppakt. Jongensachtig. Leuk. Grote neus waardoor hij net niet knap is. Hij heeft een vrouw bij zich die gekleed is in een eenvoudig wit jasje, een overhemd met een wit kraagje en een zwarte broek. Zo'n type dat slechts vaag iets met mode heeft, voor beroepsmatig gebruik. Kort, van nature blond haar. Vingers zonder ringen. Kortgeknipte, ongelakte nagels. Haar enige versiering is een glinsterende gouden ketting met een duur uitzierend hangertje, een bekend, kronkelig figuurtje, maar ik heb geen tijd om erover na te denken wat het betekent. Ze is misschien van de politie, hoewel dat nergens op slaat.

De grijze klomp, nog steeds bedekt met stof en oud spinrag, ligt tussen ons in op de salontafel.

'Ik ben Bill,' zegt hij. 'Niet William. En zeker niet Willie.' Hij glimlacht. Ik vraag me af of hij die zin voor een jury heeft ge-

bruikt. Ik denk dat hij een betere moet verzinnen. ‘Tessa, zoals ik al aan de telefoon zei, we zijn heel blij dat je hebt gebeld. Verbaasd, maar heel blij. Ik hoop dat je het niet erg vindt dat dr. Seger – Joanna – mee is gekomen. We hebben geen tijd te verliezen. Joanna is de forensisch wetenschapper die morgen de botten van de... Susans opgraaft. Ze wil graag een speekselmonster bij je afnemen. Voor het DNA. Vanwege al het gedoe met kwijtgeraakt bewijsmateriaal en waardeloos onderzoek waar we mee te maken krijgen, wil ze het uitstrijkje zelf afnemen. Als je tenminste echt serieus bent. Angie had nooit gedacht...’

Ik schraap mijn keel. ‘Ik ben serieus.’ Ik voel opeens een steek vanwege Angela Rothschild. De keurige, zilverharige vrouw heeft me de afgelopen jaren achtervolgd en hield vol dat Terrell Darcy Goodwin een onschuldig man was. Ze prikte net zolang in al mijn twijfels tot ik het niet meer zeker wist.

Angie was een heilige, een bulldog, een beetje een martelares. Ze had minstens de helft van haar leven en het grootste deel van de erfenis van haar ouders besteed aan het bevrijden van gevangenen die door de staat Texas waren geteisterd met onterechte veroordelingen. Meer dan vijftienhonderd veroordeelde verkrachters en moordenaars smeekten haar jaarlijks om haar diensten, dus Angie moest kieskeurig zijn. Ze vertelde me dat voor God spelen met al die telefoontjes en brieven het enige was waardoor ze overwoog te stoppen. Ik was een keer bij haar op kantoor geweest, de eerste keer dat ze contact met me had opgenomen. Het was gevestigd in een oude kerkkelder aan een onplezierige kant van Dallas die bekendstond om het hoge aantal sterfgevallen onder agenten. Als haar cliënten geen daglicht konden zien of even naar Starbucks konden gaan voor een snelle kop koffie, kon zij het ook niet, zei ze. Haar gezelschap in die kelder bestond uit een koffiepot, nog drie advocaten die ook nog andere betaalde banen hadden, en zoveel rechtenstudenten als zich maar wilden opgeven.

Angie zat negen maanden geleden op diezelfde plek op mijn

bank, in een spijkerbroek en versleten zwarte cowboylaarzen, met een van Terrells brieven in haar hand. Ze smeekte me hem te lezen. Ze had me al om heel veel dingen gesmeekt, bijvoorbeeld om haar deskundige goeroes een poging te laten doen mijn geheugen terug te geven. Nu was ze overleden aan een hartaanval; ze was gevonden met haar gezicht op een stapel papieren van de zaak-Goodwin. De verslaggever die haar necrologie schreef, vond dat poëtisch. Mijn schuldgevoel in de week sinds ze gestorven is, is bijna ondraaglijk. Angie, besefte ik te laat, was een van mijn reddingsboeien. Een van de weinigen die me nooit loslieten.

‘Is dit... wat je voor ons hebt?’ Bill staart naar de smerige plastic boodschappentas uit opa’s kelder alsof hij volgepropt is met goud. Er is een spoor van kiezelachtig specie achtergebleven op het glazen oppervlak, pal naast een roze haarband waar een pluk van het kastanjebruine haar van mijn dochter Charlie in verstrikt zit.

‘Je zei aan de telefoon dat je het moest gaan... zoeken,’ zegt hij. ‘Dat je Angie over dit... project... had verteld, maar dat je niet zeker wist waar het was.’

Het is niet echt een vraag en ik geef geen antwoord.

Hij laat zijn ogen door de woonkamer dwalen, die bezaaid is met de troep van een kunstenaar en een tiener. ‘Ik zou graag over een paar dagen een bespreking houden op kantoor. Nadat ik... het heb onderzocht. Jij en ik zullen alles nog eens helemaal moeten doornemen voor het beroep.’ Voor zo’n grote kerel heeft hij iets zachtaardigs. Ik vraag me af wat zijn stijl in de rechtszaal is, of hoffelijkheid zijn wapen is.

‘Klaar voor het spekselmonster?’ Dr. Seger onderbreekt ons abrupt, een en al zakelijkheid, terwijl ze al latex handschoenen aantrekt. Misschien bang dat ik van gedachten verander.

‘Zeker.’ We staan allebei op. Ze strijkt langs de binnenkant van mijn wang en stopt microscopische deeltjes van me in een buisje. Ik weet dat ze van plan is mijn DNA bij dat van de drie andere Susans te voegen, van wie er twee nog de formelere

naam Jane Doe dragen. Ik voel de hitte van haar afstralen. Verwachting.

Ik richt mijn aandacht weer op de zak op tafel en op Bill. 'Dit was een soort experiment dat een van mijn psychiaters heeft voorgesteld. Het zou waardevoller kunnen zijn om wat er niet in zit dan om wat er wel in zit.' Met andere woorden, ik had geen zwarte man getekend die eruitzag als Terrell Darcy Goodwin.

Mijn stem klinkt kalm, maar mijn hart gaat tekeer. Ik geef Tessie aan deze man. Ik hoop dat het geen vergissing is.

'Angie... ze zou zo dankbaar zijn. Is dankbaar.' Bill steekt een gebogen vinger op, zo'n Michelangelo-achtig gebaar dat naar de hemel reikt. Dat vind ik troostend: een man die bestookt wordt door mensen die hem elke dag de doorgang belemmeren – niet bepaald beschaafde mensen die koppig aan hun leugens en dodelijke fouten vasthouden – en toch gelooft hij nog in God. Of gelooft hij, op zijn minst, nog ergens in.

De telefoon van dr. Seger zoemt in haar zak. Ze kijkt op het schermpje. 'Ik moet even opnemen. Een van mijn doctoraalstudenten. Ik zie je in de auto, Bill. Goed gedaan, meid. Je doet er goed aan.' Méid. Een beetje nasaal. Oklahoma, misschien. Ik glimlach automatisch.

'Ik kom er zo aan, Jo.' Bill beweegt bedachtzaam, doet zijn koffertje dicht, pakt de zak voorzichtig op, schijnbaar zonder haast. Zijn handen houden op wanneer ze de deur sluit. 'Je hebt zojuist een grootheid ontmoet. Joanna is een genie op het gebied van mitochondriaal DNA. Ze kan verdomme wonderen verrichten met vergane botten. Ze haastte zich naar de ramp van 11 september en is er vier jaar niet meer weggegaan. Ze schreef geschiedenis, heeft duizenden slachtoffers helpen identificeren aan de hand van verkoolde stukjes. Ze woonde eerst bij de YMCA. Douchte gezamenlijk met daklozen. Werkte veertien uur per dag. Het hoefde niet, was niet haar taak, maar zodra ze kon ging ze bij rouwende familieleden zitten om de wetschap uit te leggen, zodat ze er net zo zeker van konden zijn

als zij. Ze leerde een paar woordjes Spaans zodat ze kon proberen te praten met de Mexicaanse bordenwassers en obers die in de restaurants in de noordelijke toren werkten. Ze is een van de beste forensische wetenschappers ter wereld en is toevallig een van de aardigste mensen die ik ooit heb ontmoet, en ze geeft Terrell een kans. Ik wil dat je begrijpt wat voor soort mensen aan jouw kant staan. Vertel eens, Tessa, waarom? Waarom sta je opeens aan onze kant?’

Er is iets scherp in zijn stem geslopen. Hij vertelt me vriendelijk dat ik hen niet moet verneuken.

‘Daar zijn verschillende redenen voor,’ zeg ik onvast. ‘Ik kan je er eentje laten zien.’

‘Tessa, ik wil alles weten.’

‘Het is beter als je het ziet.’

Ik leid hem zonder iets te zeggen door onze smalle gang, langs Charlies wanordelijke paarse hok dat gewoonlijk dreunt van de muziek, en gooi de deur achterin open. Dit was ik niet van plan geweest, althans, niet vandaag.

Bill verrijst als een reus in mijn slaapkamer en stoot zijn hoofd aan de antieke kroonluchter waaraan het zeeglas bungelt dat Charlie en ik vorige zomer op de grauwe stranden van Galveston hebben gevonden. Hij bukt en strijkt per ongeluk langs de ronding van mijn borst. Verontschuldigt zich. Beschaamd. Even zie ik de benen van deze vreemde verstrengeld in mijn lakens. Ik kan me niet herinneren wanneer ik hier een man heb binnengelaten.

Ik kijk gepijnigd toe hoe Bill intieme details van me in zich opneemt: het cartoonachtige portret van opa's huis, de gouden en zilveren sieraden die over mijn ladekast verspreid liggen, de close-up van Charlie die met lavendelkleurige ogen staart, een keurige stapel frisgewassen witkanten slipjes op de stoel, waarvan ik vurig wenste dat ze in een la waren opgeborgen.

Hij begint al achteruit te schuifelen, richting de deur, en vraagt zich duidelijk af waar hij in vredesnaam in beland is. Of hij zijn hoop voor die arme Terrell Darcy Goodwin ophangt

aan een gek mens dat hem regelrecht naar haar slaapkamer heeft gebracht. Bij het zien van Bills gezicht wil ik hardop lachen, hoewel ik niet vies ben van een fantasie over een typisch Amerikaanse vent met twee academische titels, terwijl mijn type precies het tegenovergestelde is.

Al lig ik 's nachts wakker van wat ik hem straks zal laten zien, steeds opnieuw dezelfde alinea van *Anna Karenina* lezend, naar elk kraakje van het huis en elk zuchtje wind luisterend, en naar elke nachtelijke stap die mijn dochter blootsvoets zet, naar elk lieve slaapgeluidje dat uit haar mond door de gang zweeft.

'Maak je geen zorgen.' Ik dwing mijn stem tot lichtheid. 'Ik hou van rijke, minder altruïstische mannen. Die, tja... oud genoeg zijn om gezichtsbehaving te hebben. Kom hier. Alsje-blijft.'

'Leuk hoor.' Maar ik hoor opluchting. Hij is er in twee stappen. Zijn ogen volgen mijn vinger, uit het raam.

Ik wijs niet naar de lucht, maar naar de aarde, waar een bedje van *Black-Eyed Susans*, oftewel zonnehoedjes, nog steeds half levend onder de vensterbank staat, me plagerig aankijkend met zwarte kraaloojes.

'Het is februari,' zeg ik zachtjes. 'Black-Eyed Susans bloeien alleen zo in de zomer.' Ik pauzeer even om dit te laten door-dringen. 'Ze zijn drie dagen geleden geplant, op mijn verjaardag. Iemand heeft ze speciaal voor mij gekweekt en ze onder het raam waar ik slaap gezet.'

De verlaten akker op het terrein van Jenkins was twee jaar voordat de Black-Eyed Susans er waren gedumpt door vlammen doodgelikt. Een roekeloze lucifer die op een eenzame zandweg uit een verdwaalde auto was gegooid, kostte een be-rooide oude boer zijn hele tarweoogst en maakte de weg vrij voor de duizenden en nog eens duizenden gele bloemen die de akker bedekten als een reusachtige verfrommelde quilt.

De brand sneed ook ons graf uit: een oneffen, glooiende greppel. Black-Eyed Susans kwamen uit en versierden hem schaamteloos. Die Susans zijn gretige planten en dieren vaak

welig op verschroeide, verwoeste aarde. Mooi, maar competitief, als cheerleaders. Ze leven om anderen te verdringen.

Eén afgestreken lucifer, één gedachteloze worp en onze bijnamen waren voor eeuwig vastgelegd in de overlevering van een seriemoordenaar.

Bill, nog steeds in mijn slaapkamer, heeft Joanna een lange sms gestuurd, misschien omdat hij haar vragen niet in mijn bijzijn over de telefoon wil beantwoorden. We treffen haar buiten mijn raam net op tijd om te zien dat ze een monsterflesje door de zwartgespikkelde aarde haalt. Het kronkelige hangertje aan haar ketting, glinsterend in de zon, strijkt langs een bloemblaadje terwijl ze zich vooroverbuigt. Ik kom nog steeds niet op de betekenis van het symbool. Religieus, misschien. Oud.

‘Hij of zij heeft iets gebruikt naast de aarde in de grond,’ zegt Joanna. ‘Misschien een bekend merk potaarde en zaadjes die je bij Lowe kunt kopen. Maar je weet maar nooit. Je moet de politie bellen.’

‘En vertellen dat iemand mooie bloemen plant?’ Ik wil niet sarcastisch klinken, maar dat gebeurt toch.

‘Het is onrechtmatig op iemands terrein binnendringen,’ zegt Bill. ‘Lastigvallen. Weet je, dit hoeft niet het werk van de moordenaar te zijn. Het kan iedere gek zijn die de krant leest.’ Het wordt niet uitgesproken, maar ik weet het. Hij is niet zeker van mijn geestelijke toestand. Hij hoopt dat ik meer heb dan dit bloembed onder mijn raam om te zorgen dat een rechter in Terrell gelooft. Ergens vraagt hij zich af of ik die bloemen zelf heb geplant.

Hoeveel zal ik hem vertellen?

Ik zuig mijn adem naar binnen. ‘Telkens wanneer ik de politie bel, komt het uiteindelijk op internet te staan. We krijgen telefoontjes, brieven en Facebook-mafkezen. Cadeautjes op de stoep. Koekjes. Zakjes hondenpoep. Koekjes gemáákt van hondenpoep. Elke vorm van aandacht maakt mijn dochters leven op school tot een hel. Na een paar jaar heerlijke rust rakelt de executie alles weer op.’ Precies waarom ik jarenlang nee, nee

en nog eens nee tegen Angie heb gezegd. De twijfels die me bekropen, moest ik wegduwen. Uiteindelijk begreep ik Angie en Angie begreep mij. *Ik zal een andere manier vinden*, had ze me verzekerd.

Maar de zaken stonden er nu anders voor. Angie was dood. Hij had onder mijn raam gestaan.

Ik veeg iets lispelends weg dat zich een weg door mijn haar baant. Ik vraag me vaag af of het een reiziger uit opa's kelder is. Ik herinner me dat ik mijn hand een paar uur geleden blindelings in dat schimmelige gat stak en draai mijn woede nog een tandje hoger. 'Die blik die jullie nu op je gezicht hebben? Die mengeling van medelijden, ongemakkelijkheid en het misplaatste idee dat ik nog steeds moet worden behandeld als het getraumatiseerde meisje van zestien dat ik vroeger was? Die blik krijg ik al zolang ik me kan herinneren. Zo lang heb ik mezelf beschermd, en tot dusver gaat dat prima. Ik ben nu gelukkig. Ik ben dat meisje niet meer.' Ik trek mijn lange, bruine trui nog iets strakker om me heen, hoewel de late winterzon een warme streling over mijn gezicht vormt. 'Mijn dochter kan elk moment thuiskomen en ik heb liever niet dat ze jullie tweeën ontmoet voordat ik een paar dingen heb uitgelegd. Ze weet nog niet dat ik jullie heb gebeld. Ik wil haar leven zo normaal mogelijk houden.'

'Tessa.' Joanna waagt een stap in mijn richting en blijft dan staan. 'Ik snap het.'

Haar stem klinkt zo vreselijk gewichtig. *Ik snap het*. Bommen die één, twee, drie op de bodem van de oceaan vallen.

Ik tuur haar gezicht af. Kleine rimpeltjes, erin gekerfd door andermans zorgen. Blauwgroene ogen die meer gruwelijks hebben gezien dan ik me ooit kan voorstellen. Geroken. Aangeraakt, *ingeademd*, terwijl het als as uit de lucht regende.

'Echt?' Mijn stem klinkt zacht. 'Ik hoop het. Want ik ben erbij als je die twee graven blootlegt.'

Mijn vader heeft hun kisten betaald.

Joanna wrijft het hangertje tussen haar vingers alsof het een heilig kruis is.

Opeens realiseer ik me dat het dat in haar wereld ook is.
Ze draagt een dubbele helix van goud.
De gedraaide ladder van het leven.
Een DNA-streng.